

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Julenat

Citation: Rode, Helge: "Julenat", i Rode, Helge: *Den vilde Rose*, Gyldendal, 1931, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_13-shoot-workid56437/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Den vilde Rose

JULENAT

EN uopfindsom Kok staar for vort Bord.
Altid serverer han den samme Føde.
Til Morgen Bildrab og til Middag Mord.
Til Aften: Jordskælv, Brand — titusind Døde.
Altid en Smag af denne samme Jord.
De stærke Krydderier bliver Vane,
og Retter, som var pirrende ifjor,
gaar sporeløst over en forhærdet Gane.

Vi nødes til at finde noget Nyt,
et mere stille Nyt, som kan forbavse.
Lad Megafonen raabe højt og lydt:
Nu kommer der en Nyhed fra det Tavse!
Det gælder om at være uforknyt.
Paa Torvene staar Publikum og venter.
De Mennesker skal ikke blive snydt,
saavist som Mennesker er Abonnenter.

Send Telegram til Mars og bed om Svar,
ved Julen passer det romantisk Fjerne,
og der er endnu Publikum, som har
de dybe Længsler imod Himlens Stjerne.
Saa lad os gøre Radioen klar
og faa en ny Musik paa Luftens Lire.
Hallo! Her Jorden! — Mars! Hallo! Giv Svar!
Send Telegram, at to og to er fire.

Skyd Maanen ned i denne Julenat!
Affyr Kanoner mod dens blege Skive!
Det gælder om at faa det Fjerne fat.
Brød er ej alt! Nej hold vor Aand i Live.
Lad Maanen falde ned i Kattegat.
Der staar et oplyst Publikum og venter.
Giv Hvermand Maanesmuler i hans Hat.
Det er en Præmie, som vil trække Renter.

Der kom ej Svar fra Mars i rette Tid
(det lader til at Kloden staar i Stampe)
og endnu hænger skinnende og hvid,
i Himlens Forgaard, Maanens milde Lampe
og minder om en Verden uden Strid,
og viser ind til Rummets tavse Stier,
hvor Dybets Stjerne straal'er blomsterblid
og taler Lysets Ord, imens den tier.

O Stilhed, som er Lise for vort Sind,
vor arme Sjæl, som tvivler og maa grue;
vor Tanke skælver for den kolde Vind
og flyver vildsomt som en vidskræmt Due,
der søger Ly og flagrer ud og ind
og finder Mørke midt i Straalebadet.
Ak stakkels Due, den er bleven blind,
og aldrig skal den finde Oliebladet.

O Stilhed kom til os og gør det lyst!
Se Stjernen naar herved med sine Straaler,
dens Sølvkilde rinder ganske tyst,
rinder og rinder ud af Dybets Skaaler.
O Stilhed efter Dagens drøje Dyst.
Bered dig Sjæl for Fredens rige Stunder!
Paa en Gang bliver alting stort og lyst,
det Fjerne kommer til os ved et Under.

Det kommer til os, svøbt i Stjernesvær,
nedvandrer ad sin egen Himmelstige.
Krist peger paa vort Bryst og siger: Dér!
Dér er det fjerneste, dér er Guds Rige!
Men vi vil hidsigt Nyt og vort Begær
udrydder snart vort Liv som gammelt Skrammel.
Aa se dog! Endnu er det fjerne nær
og Evigheden bliver aldrig gammel.